

Sygn. akt VI U 26/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

skargi Z. W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 marca 2012 r. wydanego w sprawie z odwołania Z. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 13 października 2011 r. znak (...)

o wypłatę wstrzymanej emerytury

oddala skargę.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 26/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie VIU 3605/11 oddalił odwołanie ubezpieczonej Z. W. od decyzji z dnia 13 października 2011 roku, którą to decyzją wstrzymano wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 1 października 2011 roku w związku z kontynuowaniem przez ubezpieczoną zatrudnienia. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 19 kwietnia 2012 roku.

W dniu 28 grudnia 2011 roku ubezpieczona Z. W. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w dniu 29 marca 2012 roku – sygn. akt VIU 3605/11 powołując się na dyspozycję art. 401¹ k.p.c.

Jako podstawę wznowienia odwołująca wskazała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, którym stwierdzono niekonstytucyjność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Skarżąca wywodziła, że wyrok Sądu Okręgowego został oparty na normie prawnej uznanej za niezgodną z Konstytucją, toteż zachodzi podstawa do wznowienia postępowania.

Pozwany organ rentowy odnosząc się do skargi wniesionej przez ubezpieczoną wskazał, iż brak jest podstaw do wypłaty emerytury ubezpieczonej za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia wznowienia wypłaty emerytury

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Warunkiem dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania jest spełnienie wymagań określonych w art. 410 § 1 k.p.c., tj. zachowanie terminu do jej wniesienia oraz oparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia.

Oba wymienione warunki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Skarga została wniesiona w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z art. 407 § 2 k.p.c. Jednocześnie podstawą wznowienia jest wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, który uznał art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za niekonstytucyjny.

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, co oznacza, że wiążą one wszystkich adresatów, nie wyłączając sądów, a zatem winny być przez nie respektowane.

Decyzją z 13 października 2011 r. organ rentowy zawiesił od dnia 1 października 2011 roku wypłatę emerytury ubezpieczonej z uwagi na fakt, iż nie rozwiązała stosunku pracy. Prawo do emerytury ubezpieczona nabyła od dnia 1 października 2003 roku na podstawie decyzji z dnia 10 grudnia 2003. (k. 26 akt rentowych). Decyzja z 13 października 2011 r. została wydana w oparciu o przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, dalej: „ustawa emerytalna”). Zgodnie z powyższymi przepisami prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Regulacja ta została dodana przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) który w stosunku do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się od dnia 1 października 2011 roku (zgodnie z art. 28 w/w ustawy).

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 (opubl. dnia 22 listopada 2012 r. w Dz. U. pod poz. 1285), stwierdził niekonstytucyjność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Rozważając skutki tego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cyt. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do oceny roszczenia odwołującej się, gdyż prawo do emerytury nabyła ona od dnia 1 października 2003 roku, a więc nie należy do kategorii osób, które uprawnienia emerytalne nabyły po dniu 8 stycznia 2009 r. a przed 31 grudnia 2010 r., to jest w okresie gdy prawo nie wymagało

rozwiązania stosunku pracy do realizacji prawa do emerytury. Pozwany organ rentowy przyznając ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 października 2003 roku kierował się regulacją zawartą w treści przepisu art. 103ust.2a ustawy emeryturach i rentach z FUS który obowiązywał do 2009 roku. Ubezpieczoną w momencie nabywania prawa do emerytury obowiązywało inne ryzyko emerytalne, niż osoby o których mowa w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w decyzji z dnia 10 grudnia 2003 roku, którą to decyzją wypłata emerytury ubezpieczonej została zawieszona.

W tej sytuacji istniały podstawy do zastosowania wobec skarżącej przepisu art. 103

ust. 2a, a następnie art.103a ustawy emerytalnej, co powoduje, że roszczenie o

wypłatę wstrzymanej emerytury jej nie przysługuje.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na mocy art. 412 § 2 k.p.c. oddalił skargę o wznowienie postępowania.

SSO Janusz Madej